

Magas-Tátra, Sedielko Hágó

Ezen a hétvégén kilencen indultunk neki a Magas-Tátrának. Bevallom őszintén, voltak kétségeim a túrával kapcsolatban. Az időjárás sem itthon, sem Szlovákiában nem volt megfelelő a tervezett kirándulás előtti hetekben. Szerencsére jó időt ígért a meteorológia erre a hétvégére, de ettől még nem voltam teljesen nyugodt. A találkozó szombat reggel öt órakor volt, mindenki időben megérkezett, így nem volt gond az indulással. A csapatból hat emberkét egyáltalán nem ismertem, ennek következtében azt sem tudtam, hogy mennyire felkészültek egy ilyen magashegyi túrára. Tíz órára kiértünk Ótátrafüredre és fél órán belül elindulhattunk. A szombati nap célja a Téry menedékház volt Hrebienokon keresztül. A csapat elég lassan haladt, de ezen nem sokat izgultam, mert időnk volt bőven. Az időjárás csodálatos volt, erre nem lehetett panasz. Menetközben megnéztük a Tarpataki vízesést, ekkor már koradélután volt, kezdtem kissé aggódni, hogy vajon felérünk-e hatra a menházba, ugyanis a vacsorát pontosan szolgálják fel, nem késhetünk. Elkezdtem sürgetni a társaságot, sikeresen. Az utolsó és egyben legnehezebb szakaszon szétvált a csapat és mindenki a maga tempójában vágott neki a nem kis emelkedőnek. Végül délután ötre az utolsó társunk is megérkezett a Téry házba. Aki korán felért megcsodálhatta Kínai barátunkat, ő ugyanis a nulla fokos vízben megfürdött az egyik tóban, láthatóan jól érezte magát, utólag is gratulálok neki:☺). A megérkezést követően nem volt kérdés, hogy legurítsunk-e pár korsó sört. A fáradt csapat letette magát egy asztalhoz és ki-ki a maga módján próbált regenerálódni. A vacsora elfogyasztását követően leült a hangulat, de a mocsár kártyajátéknak köszönhetően helyreállt a rend és egy nagyon jó hangulatú estét töltöttünk el. Este tíz körül mindenki vízszintesbe helyezte elnyújtott testét a három emeletes ágyak valamelyikén. Vasárnap reggel nyolc órára terveztük az indulást, ez nem jött össze. Kérdésessé vált, hogy elérjük-e a tervezett buszt. Közeledve a hágóhoz jól látható volt, hogy havas terepen kell haladnunk a felső szakaszon, ez szintén lassította a tempót. Mondani nem mondta senki, de biztos volt, aki kissé izgult a terep láttán. Sebaj, nekivágtunk. Tulajdonképpen jó kis lépcsőkön mászhatott fel a társaság egy kis sziklamászással fűszerezve. A Zerge élmény sem maradt el, barátunk pózolván nézett minket majd, mint a zergék általában tovaszökdelt a sziklák rengetegében. Már nem tudom mikor, de felértünk a hágóhoz, sütött a nap s a látvány magáért beszélt. Ha szidott is bárki eddig a pillanatig most bizton állítom, megbocsátott. Csúcsfotó, egyebek, elindulhattunk lefelé a Jávor völgyében. Ez a völgy elég hosszú és nagyon változatos látképpel szolgált a fürkésző szemeknek. Lefelé jól haladtunk, de már biztossá vált, a buszt nem érjük el, ez van. A völgy alsó részében több medve ürüléknek látszó tárggyal találkoztunk, szerencsére a hozzá tartozó maci nem látogatott meg minket. Délután háromra leértünk a megállóba, sajna a következő busz csak fél hatkor jött. Gergő barátommal megpróbáltunk stoppolni, de nem voltunk elég szépek illetve Gergő nem volt elég szép:☺), így nem vettek fel minket, igaz nem sok autó jött arra. Megettük a maradék kajánkat, elnyújtóztunk, közben megérkezett a várva-várt helyi járat és fél hétre elrepített bennünket a kiindulópontig. Este hétkor sikerült elindulnunk, természetesen menetközben megálltunk egy kis deli csokiért, majd tovább nyomtuk a gázt hazáig. Végül fél tizenkettőre megérkeztünk és ezzel véget ért a hágó túránk. Összegezve, egy nagyon jó csapattal nagyon jó hétvégét töltöttünk el a mindig gyönyörű Tátrában. Csongornak köszönjük az almapaprikát, amelyet hősiesen cipelt magával. A csapat többi tagjának köszönöm a kitartást, Gergőnek a sok segítséget.

Írta: Dobos Csaba